

Že však zástupci stran skutečně měli příležitost ku přednesení závěrečných návrhů, toho je nejlepším důkazem okolnost protokolem o hlavním přelíčení osvědčená a stížností nenapadená, že oba obhájci závěrečné návrhy skutečně učinili. Když naproti tomu zástupce soukromých obžalobců, což stížnost sama připouští, ba zdůrazňuje, neučinil závěrečný návrh a když se tak podle toho, co předesláno, stalo za okolností, za nichž mu to bylo možné, takže tu lze plným právem tvrditi, že závěrečné návrhy opomenul, má se podle závazného předpisu § 46 odst. 3 tr. ř., tedy ex lege za to, že soukromí obžalobci ustoupili od stíhání, čímž se stal souzený čin nestíhatelným ve smyslu § 530 tr. zák. Z toho vysvítá, že kdyby již byly námitky zmateční stížnosti — nehledíc k výtce svrchu již rozebrané — samy o sobě důvodné, přece by nemohly míti v zápětí odsouzení obžalovaného.

Protože však předpokladem zmateční stížnosti je zkrácení v právech stěžovatelových a možnost přivoditi stížností rozhodnutí pro stěžovatele příznivější, čemuž podle toho, co uvedeno, v souzeném případě tak není, bylo zmateční stížnost podle § 288 odst. 1 tr. ř. jako neodůvodněnou zamítnouti, aniž bylo třeba zabývati se jejími vývody v dalším rozsahu, než se stalo.

Čís. 5144.

Duševní nebo tělesná choroba odsouzeného je překážkou jen nastoupení trestu (§ 398 tr. ř.). Choroba vypuknuvší za výkonu trestu není důvodem pro jeho přerušení.

(Rozh. ze dne 28. listopadu 1934, Zm I 1063/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením krajského trestního soudu v Praze ze dne 17. listopadu 1933 Tk XI 3737/32 a postupem krajského trestního soudu v Praze na to následujícím jak v trestní věci Tk XI 3737/32, tak i ve věci Tk XXVII 1497/33 byl porušen zákon ve výkladu §§ 398 a 401 a) tr. ř.; usnesení to se ve výroku o odložení dalšího výkonu trestu až do uzdravení se Anny D-é zrušuje jako zmatečné, a nutno v důsledku toho celou dobu přerušování trestu; t. j. od 17. listopadu 1933 pokládati za součást výkonu trestu uloženého jí rozsudkem ze dne 5. května 1933, č. j. Tk XI 3737/32.

Důvody:

Rozsudkem krajského trestního soudu v Praze ze dne 5. května 1933 č. j. Tk XI 3737/32 byla Anna D-á odsouzena pro zločin podle §§ 183, 184, 197, 199 a), 200, 201 d), 203 a 209 tr. zák. a pro přečin podle § 1 zák. o mař. exekuce do těžkého žaláře na tři roky, zostřené a doplněného čtvrtletně jedním postem se započtením vyšetřovací vazby od

28. dubna 1923 15 hod. do 23. května 1932 12½ hod. V době, kdy rozsudek byl vynesena, byla v jiné trestní věci ve vyšetřovací vazbě téhož krajského soudu (Tk XXVII 1497/33). Ježto vyšetřující soudce neměl námitek proti výkonu trestu pravoplatně již uloženého (spis Tk XI 3737/32), byla odsouzená převzata dnem 18. května 1933 o 9. hod. dopol. do trestu a tímto dnem skončila takto vazba vyšetřovací. Státní zastupitelství, podávajíc později ve věci Tk XXVII 1497/33 na Annu D-ou obžalobu, uvedlo, že obžalovaná je t. č. v trestní vazbě a neučinilo návrh, by po případě (po odpykání onoho trestu) byla ponechána ve vazbě vyšetřovací, pak-li že by do té doby o obžalobě nebylo ještě rozhodnuto, resp. aby na ni pak nově vyšetřovací vazba byla uvalena. Tato obžaloba nemohla býti D-é doručena či publikována pro natavší duševní její chorobu (spis Tk XXVII 1497/33), a když soudní lékaři podali dne 7. listopadu 1933 posudek, že u Anny D-é jedná se o duševní poruchu na podkladě hysterickém, že za daného stavu nelze jí obžalobu publikovati, a doporučili, aby za účelem dalšího ošetřování byla předána do zemského ústavu pro choromyslné v Praze, odkudž po skončení trvání stávajícího mráкотného stavu může býti opět do vazby krajského soudu převezena, navrhlo státní zastupitelství v Praze, aby posudek ten byl dán k nahlédnutí senátu projednavšímu onu skončenou trestní věc, pro kterou trest se vykonával, a to s poukazem na § 398 tr. ř. Krajský trestní soud v Praze usnesením ze dne 17. listopadu 1933 č. j. Tk XI 3737/32 odložil s poukazem na § 398 tr. ř. »další výkon trestu těžkého žaláře v trvání tří roků, čtvrtletně jedním postem zůstřeňného, rozsudkem ze dne 5. května 1933 prisouzeného, až do uzdravení se Anny D-é, ježto táž je podle posudku soudních lékařů choromyslná«, a vyšetřující soudce odd. XXVII byl současně poukázán, aby učinil další opatření ve smyslu dotyčného posudku soudních lékařů, »tudíž předání Anny D-é do ošetřování v zemském ústavu pro choromyslné v Praze«. Dle zprávy věznice byla Anna D-á na základě tohoto usnesení po odpykání části trestu 6 měsíců 25 dní 2 hodin a 30 minut z celkové doby 3 let předána dne 17. listopadu 1933 do vazby vyšetřovací, vyšetřující soudce pak zařídil dne 20. listopadu 1933 její předání policejnímu ředitelství v Praze »k dalšímu opatření ve smyslu posudku lékařů-znalců, a aby byly patřičné kroky podniknuty a aby uzdravení obviněné a její propuštění z ústavu bylo vedeno v patrnosti a sem okamžitě oznámeno a obviněná sem byla opět dodána k odpykání zbytku trestu...«. Dle výkazu ošetřovného zemského ústavu v Bohnicích předání stalo se dne 23. listopadu 1933. Teprve po dojití účtu za ošetřovací výlohy upozornil vyšetřující soudce věznici krajského soudu trestního v Praze, že Anna D-á se nenachází ve stavu vyšetřovanék, »neboť v době předání policii byla zde jako trestanka a přerušením trestu pro choromyslnost nenastala automaticky vazba vyšetřovací; účinnost vazby vyšetřovací mohla by nanejvýše nastati okamžikem odpykání trestu; ode dne přerušení trestu, t. j. od 17. listopadu 1933 do 23. listopadu (den převzetí do ústavu pro choromyslné) byla D-á jen za účelem výkonu onoho převzetí znalci lékaři navrženého« (scil.

ponechána ve věznici). Dlužno ovšem podotknouti, že vyšetřující soudce v přípise na policii dne 20. listopadu 1933 sděloval, že Anna D-á je »ve vyšetřovací vazbě a současně si odpykává trest tří roků těžkého žaláře«. Dnem 9. června 1934 předala policie Annu D-ou z ústavu choromyslných krajskému soudu trestnímu v Praze »k dalšímu opatření a odpykání trestu těžkého žaláře v trvání tří roků«, do trestní vazby však dosud nebyla převzata, neboť podle posudku soudních lékařů ze dne 14. července 1934 byly shledány u ní dosud trvající známky duševní poruchy a nutno její chorobu pokládati za těžkou ve smyslu § 398 tr. ř. Ze spisů Tk XXVII 1497/33 je patrné, že do vazby vyšetřovací rovněž nebyla nově převzata, a že tudíž ničeho nebylo změněno na stanovisku vyšetřujícího soudce sděleného věznici, že D-á se nenachází ve stavu vyšetřovanek; obžaloba jí dosud publikována nebyla. Z obou spisů dlužno však souditi, že Anna D-á je nyní od 9. června 1934 stále dosud ve věznici krajského trestního soudu v Praze.

Dle § 398 tr. ř. je choromyslnost stejně jako těžká tělesná choroba překážkou výkonu trestu, to však jen potud, že osoba nemocí takovou stížená nemá býti do trestu přijata, pokud stav ten nepomine. Normuje-li § 401 a) tr. ř. důvody přerušení trestu stylisací, která neponechává pochybností o tom, že jedině případy v odst. 2 tohoto předpisu jsou výjimkou z pravidla, že výkon trestu na svobodě nesmí býti přerušován (a výjimky ty mohou nastati jen u trestu na svobodě nepřevyšujícího 1 rok), pak slovům § 398 tr. ř. »má se výkon na tak dlouho odložit (hat die Vollziehung so lange zu unterbleiben) lze dáti ten jediný výklad, že duševní nemoc nebo tělesná choroba může býti soudem uznána pouze za překážku pro nastoupení trestu. Jakmile však odsouzený byl již jednou do trestu přijat, trest nastoupil a ten je vykonáván, pak dodatečně nastavší choroba, ať duševní, ať těžká tělesná, nebrání více pokračování výkonu trestu; ten podle předpisu zákona nemůže býti více přerušen; jedinou výjimkou z tohoto pravidla je trest na svobodě nepřesahující dobu jednoho roku za podmínek § 401 a) tr. ř.

Usnesením krajského trestního soudu v Praze ze dne 17. listopadu 1933 Tk XI 3737/32 byl proto nesprávně vyložen zákon v ustanoveních §§ 398 a 401 a) tr. ř. Nastavší choroba mohla a měla býti popudem správě věznice, aby učinila opatření v oboru vlastní působnosti, aby trestankyně byla přiměřeně léčena, nemohla však býti důvodem, aby soud se usnesl na přerušení tříletého trestu na svobodě již vykonávaného, tím méně aby nařízeno bylo, aby osoba odpykávající si pravoplatně uložený trest byla ze stavu trestanek převedena do stavu osob nacházejících se ve vazbě vyšetřovací, zejména když ani žádného podobného návrhu zde nebylo.

Čís. 5145.

Skutková podstata zločinu vojenské zrady podle § 6 čís. 2 al. 3 zák. na ochr. rep. nevyžaduje zjištění konkrétních skutečností, jež mají býti